

ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Όταν ή πλούσια κυρία με την κόρη της έφυγε, ή Άνετούλα εσφάλισε το παράθυρό της κι έμεινε για κάμποση ώρα συλλογισμένη σε μιὰ καρέκλα.

Είχε πάρει την απόφασή της.

Έπειτ' από κάμποσο καιρό θά είχε κι' αυτή ένα όμοιο φόρεμα : Άπ' τις μικρές οικονομίες της θ' αγοράζε το ύφασμα· θά το κεντούσε με τὰ χεράκια της !

— Παιδάκι μου, τής έλεγε ή μάνα της μή δουλεύεις τόσο πολύ, μήν κουράζεις το κορμάκι σου !

Θά δεΐς, μανούλα μου, θά δεΐς· κοίταξε τί όμορφο πού γίνεται· βλέπεις ; Ξικ το τελειώσω θά δεΐς· θάνε όμορφότερο από κείνο πού είδα !

Κι' εσκυβε άπάνου στο άσπρο ύφασμα, δίπλα σε μιὰ μικρή λάμπα.

Πολλές φορές περνούσαν τὰ μεσάνυχτα· έδούλευε, κεντούσε όσο πού θαμπόναν τὰ μάτια της, όσο πού τὰ δάχτυλά της δε μπορούσαν πιὰ να κουνηθούν.

Κάθε άλλος πόθος της αλησημονήθηκε !

Άδυνατισε· αδυνάτισε πολύ· τὰ ρόδινα μχγουλάκια της έκιντρίνισαν, και κάτου από τὰ γαλάζα μάτια της, άρχισε να φαίνεται μιὰ μελανή γραμμή.

— Παιδί μου, θά μ' άρρωστήσεις ! δε σε φτάνει του μαγαζιού ή δουλιά ;

Όσες φορές της τώπαιρνε από τὰ χέρια, το καταραμένο φόρεμα, εκλαιγε τόσο πού ή μάνα της αναγκάζοταν να της το ξαναδώσει.

Όλη ή ζωή της είχαν το φόρεμα !

Στά όνειρά της έβλεπε πώς στεκόταν μπροστά σ' έναν καθρέφτη, ντυμένη με το άσπρο φόρεμα, και το Στέφανο δίπλα της να τή θαμμάζει.

Ό Στέφανος ήταν ένα γιερό καλληκάρι· τίμιος και καλός δουλευτής πού είχε πεί στη μάνα της, πώς τήν άγκαπάει, και πώς μιὰ μέρα θά τήν έπαιρνε γυναίκα του.

Η Άνετούλα τώξερε· τώβλεπε στα μάτια του, και ή άμαθη καρδιά της δεν έλεγε όχι.

Πάντα πρωί και βράδυ περνούσε από το δρόμο των έμπορικων.

— «Τήν καημένη τήν Άνετούλα πώς κατάντησε».

Δεν τολμούσαν πιὰ να τήν καλημερίσουν. Μόνο τήν εκρυφοβλέπαν, με πένθιμες ματιές· με σκοτινιασμένα πρόσωπα, με πόνο μεγάλο στην καρδιά.

Θαρρούσαν πώς θά της έκαναν κακό, άν τήν καλημερίζαν, άν τήν εκοίταζαν έτσι φανερά.

Η Άνετούλα τὰ καταλάβαινε όλα· έπερπατούσε θαρρετά μπροστά τους· Τὰ μάτια της δλάνοιχτα τους έβλεπαν, και μ' ένα στοχαστικό χαμόγελο, σαν να τους έλεγε :

— «Ναι... Θά με δεΐτε σε λίγο με το άσπρο κεντητό φόρεμα και θά ξαρονιστείτε άπ' τήν όμορφιά μου.

Οί μέρες περνούσαν, και ή Άνετούλα γινόταν πιό αδύνατη· μιὰ το άσπρο φόρεμα γέμιζε από στρογγυλές τρυπίτσες, από γυρλαντες, από κλαριά κι' από λουλουδάκια, κεντημένα όλα με τὰ χεράκια της.

Τί ώραία πού θά είχαν ! Σάν τήν κόρη της πλούσιας κυρίας.

Κι' ένας κακός στοχασμός.

Δε θά της εταίριαζε ή Στέφανος γι' άντρας της, όταν φορούσε το άσπρο κεντητό φόρεμα.

Μιὰ μέρα της είπε :

— Άνετούλα, κι' έτσι χωρίς το άσπρο φόρεμα πού κεντὰς είσαι όμορφη· για μένα δε θά γίνεις όμορφότερη άμα το φορίσεις.

Έγύρισε και τον κοίταξε με θυμό· δεν του μίλησε.

Μιὰ νύχτα έλιποθύμησε άπάνου στο κέντημα· όταν ήρθε στα συγκαλά της ήταν ξημερώματα· δεν τήν ένοιωσε κανείς.

— Άνετούλα, της έλεγε ή Στέφανος, θά πάθει· έχλωμιανες, εστράγγιζες· κονταύει να σου φάει όλα· καιρη τή ζωή, το αναθεματισμένο φόρεμα.

— Μήν· το βρίζεις : Για σκέψου θάμαι κι' εγώ σε μιὰ πλούσια κοπέλα ! Πρέπει νασαι περήφανος, Αϊ ; θά κάνεις και συ μιὰ πλούσια τουαλέτα και θά περπατὰς έτσι δίπλα μου· Θά μας βλέπει όλος ή κόσμος· θά μας ζηλεύουν και θά καμαρώνουν.

— Άνετούλα, τί μας νοιάζει ή κόσμος ;

— Άσε να το τελειώσω και θά δεΐς.

Ό Στέφανος απέλπιστηκε.

Η Μάνα της εκλαιγε μιὰ δε μπορούσε να κάνει τίποτα.

Έπιανε καμιά φορά να τή βοηθήσει.

— Μή, της έλεγε, θά μου το χαλάσεις· δεν ξέρεις εσύ.

Έσκέφτηκε να της το εκίσει, να της το κάνει κομματία· μιὰ άν πείθαινε άπ' τον καημό της ;

Όλες οι φιλενάδες της, οι γειτόνισες της μίλησαν.

Δεν εκουγε κανένα· είπε της μάνας της, δε θέλω να ξαναρθουν αυτές σπίτι μου.

Η Άνετούλα έγινε άγνωστή.

Η όμορφη Άνετούλα ήταν άσχημη τότε.

Δεν τήν εκοίταζαν πιὰ με θαμμασμό.

Δεν τήν έπερίμεναν πιὰ τὰ ήμποροπαίδα στις πόρτες των μαγαζιών, κι' άν ετύχαινε κάποτε να τήνε δοϋν, τήν εσυμπονούσαν για μιὰ στιγμή, κι' έπειτα τήν εκεχνούσαν.

Τώβλεπε κι' αυτή· μιὰ έλεγε μέσα της, — μιὰ φορά πού θά φορέσω το άσπρο κεντητό φόρεμα, θά ξαναγίνω καλά, θά ξαναγίνω όμορφη· κι' έλεγε και κάτι άλλο, πού έμοιαζε με το παραμύθι της Βοσκοπούλας πού καρτερούσε ένα Βασιλόπουλο να τήν πάρει γυναίκα του.

Ό καιρός εφευγε και γρηγορότερ' άπ' αυτόνε ή δρασερή ζωή της Άνετούλας.

Δεν της είχαν απομείνει άπ' τήν όμορφιά της, παρὰ μόνο τὰ μεγάλα γαλάζα μάτια της θολωμένα, και τὰ πλούσια ξανθά μαλλιά της.

Όλα τ' άλλα εκμαρθήκαν, εκδύσανε.

Μιὰ το φόρεμα κόντευε να τελειώσει.

Η βελόνα εκβάραινε σε μπάλα από μολύβι στα σκελετωμένα δαχτυλάκια της.

Μόλις εκερνε τὰ πόδια της.

Μιὰ δεν τήν εκμελλε τίποτα· εφτανε στο τέλος του όνειρου της.

Έβαλε τήν τελευταία βελονιά !

Τὰ μάτια της εκπλημμύρισαν από δάκρυα· αναστέναζε βαθιά, μες' άπ' όλη της τή ζωή, και παραδίνοντας τήν ψυχή της σε μιάν άπειρη εϋτυχία και χαρά, λιποθύμησε...

Όλοι τήν εκαμάρωσαν τήν όμορφη Άνετούλα, ντυμένη με το άσπρο κεντητό φόρεμα, τήν ώρα πού τήν εκπήγαιναν για να τήν θάψουνε.

ΝΙΚΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ό Έρνέστος Λεγκουδης, γάλλος συγγραφέας πολύ γνωστός στην Αθήνα και στην Παριζία, λέει πώς ή ερωτας μπορεί να υπάρχουν στην καρδιά του καλόγερου καμιά φορά, όχι όμως και στην καρδιά του παραλυμένου.

— Ό κ. Δ. Ταγκόπουλος παρακαλεί τους συντρομητές κι αναγνώστες του Νουμα να τον εσχωρίσουν πού δεν μπορείς, επειδή είχαν άρρωστος, να βγάλει φύλλο τήν παρατημένη Κυριακή.

— Έκατο υποψήφιος δικαίως για δυο θέσεις ιδιανής ! Το δικαστικό κέδρο αυτό γίνεται στη Δημαρχία κι όποιος έχει κέφι του εκ πάει να τον κερδώσει. Έχει πολλά να μαλετήσαι πάνου σ' αυτό το ζήτημα...

— Ίσαμε τότε πίνου από εκάτο Ρωμιοί περάσανε από τις στήλες της Ακρόπολης, ή καθέναν με τή γνωμύλα του για τήν κατίσταση.

— Κι' ή άρρωστος ψυχολογία· Το λέει δε κι' ή παροιμία· όπου πολλοί γιατροί κτλ. Καί στην περίπτωση αυτή κάθε Ρωμιοί φέρνει και το γιατρικό του.

— Η αλήθεια όμως είναι πώς μερικοί άπ' αυτους μιλάνε πολύ φρόνιμα. Να, λ. γ. ένας είπε πολύ σωστά εκει· πρέπει να διορθωθούμε πρώτα εκεις οι φηΰλοι εκλογείς για να μπορέσουμε ύστερα να διορθώσουμε και τους ακυλότερους άρχοντες μας. Καί το γιατρικό του ενα κ' εκν, άφου βρισκεις πώς μονάχα το Σκοπιό, άν εννοείται διορθωθεί κι αυτό, θα μπορέσει να μας διορθώσει και να μας προκίσει με πολιτικό χαρακτήρα πού μας λείπει σήμερα.

— Πεντακόσοι τόσοι εκτυφώλακες λογαριάζουνε να περαιτηθουνε γιατι με τον κινουόριο αστυνομικό νόμο ζημιώνονται σημαντικά.

— Αυτο τιμάει τους εκτυφώλακες. Σα δεν μπορεί ή Κυβέρνηση να τους πείσει, άφου ή καθέναν τους έχει και το βουλευτή του, απορατίσανε νιδιάσανε μοναχοί τους τή θέση για ναρθουνε άλλοι εκανώτεροι.

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ

Άπο Πέμπτη σε Πέμπτη.

- Υπουργός Έσωτερικών ή Ν. Καλογερόπουλος
- Σκοτωμοί. Αθήνα 1, Παριζίας 1, Έπαρχίας 5.
- Ασθαιμοί. Αθήνα 4, Παριζίας 5, Έπαρχίας 7.
- Κλεισιές. Παριζίας 8, Έπαρχίας 3.
- Απαγωγές. Παριζίας 2.

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Υπερ. Σμόρνη. Λάδαις τή συντρομή του 1906 και σε εϋχριστούς. — κ. Φρουρό στον Παριζία. Το γράμμα σου το διαβάζω με προσοχή και το στελάω στον κ. Φ. Αυτός είναι καταλληλότερος από μες κι από κάθε άλλονε ναπανήση στις άπορίες σου. Όσο για κείνο πού γράφεις, πώς « ή Φ. εκβλαψε τή γλώσσα », δεν πιστεύουμε ναεις και τόσο δικιο. Αν τήν εκβλαψε ή Φ. τότε ποιάς δέολε τήν άρτίωση; Η άφεντιά μας ή ή άφεντιά σου; Αντι να χάνουμε τον καιρό μας νανακαλύψουμε ποιάς εκβλαψε τή Δημοτική, προτιμώτερο είναι να στρωθούμε όλοι στη δουλιὰ και να προτρέψουμε στον άγώνα, να μπορέσει ή καθέναν μας. — κ. Μ. Λόντα. Ό συνταχτικός μαργαρίτης πού μες τελειος άπό το « Ν. Αστρα » (1, Αϋγ. σελ. 2, στήλ. 1) για το Βαρβαροπάζαρο... ότι ως αντιπρόσωπος δημοκρατικής χώρας δεν του επιτρέπεται να δέχεται τιαυτα δωρη, είναι κοινότατος στα καθρευσιανικα βιβλία. Μιὰ μήπως αλάκαιρη ή καθρευσιανικα δεν είναι για το Βαρβαροπάζαρο; — κ. Ν. Κλ. Λάδαις τις συντρομές των κ. κ. Ρίγ... και Κληρον... και σ' εϋχριστούς. Η δική σου τελειος, θερρούμε. — κ. Ν. Λασι. Καλό μιὰ πολύ μεγάλο. Τὰ πεζα ποιήματα, όσο πιδ σύντομα τόσο πιδ καλή. Λοσκον κανένο μικρότερο, μιὰ δεχί του χρόνου !